

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 16/09/2023

PHÁP SU' TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ VỀ PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ

(BÀI SÁU)

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta càng nghe câu nói “Đọc tụng Đại Thừa vì người diễn nói” thì chúng ta càng cảm nhận được ý nghĩa sâu sắc của câu nói. “Thọ trì” chính là chúng ta “y giáo phụng hành”. Chúng ta phải y theo lời dạy mà làm”***. Chúng ta ngồi đọc xong một bộ Kinh thì đó không phải là chúng ta thọ trì. Chúng ta phải ***“thọ trì”*** và ***“đọc tụng”*** thì chúng ta mới có thể thâm giải nghĩa lý trên Kinh. Chúng ta càng thâm giải Kinh nghĩa thì chúng ta càng tin sâu, nguyện thiết, hành trì miên mật. Dù là thế gian hay xuất thế gian, chúng ta y theo lời dạy mà làm thì chúng ta sẽ có thành tựu.

Hòa Thượng nói: ***“Đọc Kinh là việc vô cùng quan trọng! Thế Tôn không những dạy chúng ta phải đọc Kinh mà Ngài còn dạy chúng ta phải thâm hiểu một cách sâu sắc, lý giải một cách tường tận đối với Kinh điển. Chúng ta hiểu Kinh điển càng rộng, càng sâu thì chúng ta vận dụng sẽ càng tự tại. Chúng ta nhất định phải ứng dụng Kinh điển trong cuộc sống thường ngày, trong công việc, trong cách đối nhân xử thế tiếp vật”***. Lời dạy của Hòa Thượng rất thấu đáo, rõ ràng. Nhiều người học Phật chưa hiểu sâu ý nghĩa của Kinh điển nên họ vẫn thuận theo tập khí, phiền não của mình.

Chúng ta học Phật pháp thì chúng ta phải ứng dụng những điều đã học trong đời sống. Nếu chúng ta nói chúng ta phát tâm đem Phật pháp đến với mọi người nhưng chúng ta không thật làm thì đó chỉ là những lời nói trống rỗng, là vọng tưởng. Chúng ta chỉ nói mà không làm thì chúng ta không có lợi ích và người khác cũng không có lợi ích. Nếu chúng ta phát ra nguyện lực thì chúng ta sẽ thực tiễn những đạo lý đã học ngay trong khởi tâm động niệm, trong đối nhân xử thế, trong hành động tạo tác. Chúng ta có căn bệnh trầm kha là chúng ta luôn chìm trong vọng tưởng. Chúng ta không thể ứng dụng những lời dạy của Phật vì chúng ta chưa thâm hiểu sâu nghĩa lý trên Kinh, chúng ta hiểu càng sâu thì chúng ta càng ứng dụng một cách tự tại. Chúng ta hiểu một cách lơ mờ, chấp vá thì chúng ta không đủ dũng khí để thực hành, chúng ta cố gắng làm thì chúng ta cũng chỉ làm một cách gượng gạo.

Hàng ngày, tôi dậy sớm học tập, làm việc, kiểm điểm, thúc liễm nội tâm, mọi việc diễn ra một cách hết sức tự nhiên, tôi không cần cố gắng một chút nào! Đó là vì tôi hiểu rõ giá trị của những việc mình đã làm nên tôi có thể làm một cách mạnh mẽ. Chúng ta phải cố gắng làm thì chúng ta sẽ cảm thấy rất mệt. Nhiều người đi ra đường, họ cảm thấy rất khổ sở khi phải đội mũ bảo hiểm, khi tôi đi vào trong làng để tặng rau, tôi cũng đội mũ bảo hiểm một cách tự nhiên, không gượng gạo. Khi tôi lên ô-tô, tôi luôn cài dây bảo hiểm, nếu không cài thì tôi sẽ cảm thấy trên ngực áo trổng trái. Một lần khi tôi đi ta-xi, tôi thấy người lái xe đã ấn một vật vào chỗ cài dây để khi khách không cài dây bảo hiểm thì xe sẽ không kêu, việc này có thể do khách không thích cài dây bảo hiểm nên người lái xe làm vậy để chiều lòng khách.

Nếu chúng ta đã lập trình sẵn thì mọi việc sẽ diễn ra một cách tự nhiên. Một lần tôi nhìn thấy, một người thợ đưa một tấm gỗ to vào một chiếc máy đã được lập trình sẵn, sau đó chiếc máy tự khắc bức tranh lên trên miếng gỗ, khi làm xong thì chiếc máy vi tính sẽ tự động tắt. Từng chi tiết nhỏ của bức tranh được vẽ lên tấm gỗ một cách rất tinh vi, con người đã thiết lập được bộ máy tinh vi như vậy thì bộ óc con người còn tinh vi hơn nhiều! Có những bản điêu khắc thủ công được người xưa làm rất đẹp, rất tinh xảo, nhiều người thích những bản điêu khắc làm bằng tay hơn những bản điêu khắc làm bằng máy. Ngày nay, con người tạo ra máy móc tinh vi khiến cho nhiều người trở nên lười biếng, chệnh mảng. Nếu trong nhà có máy giặt, máy rửa chén thì mọi người không còn muốn làm việc nữa. Nhà Phật dạy: **“Thân thì phải động, tâm thì phải tĩnh”**. Chúng ta đang làm ngược lại, tâm chúng ta động nhưng thân chúng ta tĩnh. Thân chúng ta không động thì cơ thể chúng ta sẽ bị tắc nghẽn, chúng ta sẽ sinh bệnh.

Cơ thể của chúng ta còn tinh vi hơn máy tính, vậy thì tại sao chúng ta không lập trình cho cơ thể của mình? Hàng ngày, chúng ta đưa thông tin vào cơ thể nhưng chúng ta thay đổi thời gian làm, thay đổi cách làm một cách tùy tiện nên cơ thể của chúng ta không thể biết làm như thế nào là đúng! Mọi người cảm thấy rất khổ sở khi phải dậy sớm, khi thấy người khác làm việc một cách tích cực trong một thời gian dài thì nhiều người cho rằng đó là kỳ tích! Nhà Phật nói: **“Đắc đạo Bồ Đề, uy vô sở đắc”**. Khi tâm chúng ta đạt đến đạo Bồ Đề thì chúng ta sẽ không còn dính mắc. Người thế gian gọi là kỳ tích nhưng thật ra, đây không phải là kỳ tích vì năng lực của chúng ta vốn đầy đủ nhưng chúng ta không thiết định cho cơ thể chúng ta một cách rõ ràng.

Con người cũng có thể thiết định cho vũ trụ vận hành theo ý niệm của mình, muốn làm được điều này thì tâm lực của người đó phải có sức thiết định mạnh mẽ. Người xưa nói: **“Con người có khả năng vá trời”**. Ngày trước, tôi rất hoài nghi về câu nói này, tôi tưởng đó là lời nói ngạo mạn. Nhưng nhà Phật cũng nói: **“Cảnh tùy tâm chuyển”** hay **“Y báo tùy theo chánh báo chuyển”**. **“Y báo”** là hoàn cảnh xung quanh. **“Chánh báo”** là tâm chúng ta. Hoàn cảnh sẽ chuyển theo tâm chúng ta. Tâm chúng ta rời rạc, yếu ớt thì chúng ta không thể chuyển được hoàn cảnh. Nếu nhiều người cùng phát tâm mạnh mẽ, **“đồng lòng”** thì sẽ chuyển được hoàn cảnh. Trong chiến tranh,

những khẩu hiệu như “*quân dân một lòng*”, “*trường kỳ kháng chiến nhất định thắng lợi*” đã giúp dân tộc ta có ý chí chiến đấu vô cùng mạnh mẽ. Chúng ta muốn hàng phục nội tâm, tập khí, phiền não của mình thì chúng ta phải thiết định cho chính mình. Chúng ta thiết định cho chính mình thì chúng ta sẽ không thể làm sai!

Nếu chúng ta hiểu rõ đạo lý thì chúng ta sẽ ứng dụng những đạo lý này một cách tự tại trong mọi hoàn cảnh, khi chúng ta lên lớp, nấu cơm, đi ngủ chúng ta đều tự tại. Trước đây, nếu chúng ta cho rằng một việc nào đó là khó khăn nhưng hiện tại, nếu chúng ta biết cách vận hành, biết rõ kết quả thì chúng ta làm sẽ có thể làm việc đó một cách tự tại. Hôm qua, tôi kho mít, ở đây những nguyên liệu để làm món này thiếu rất nhiều nhưng tôi vẫn có thể nấu món mít kho rất ngon. Đây là tôi đã có thể vận hành việc này một cách tự tại. Nếu chúng ta cảm thấy khó khăn trong cuộc sống thường ngày vậy thì con đường vượt thoát sinh tử, chuyên phàm thành Thánh của chúng ta sẽ trở nên “*vô hữu sở kỳ*”, mãi không đạt được như kỳ vọng!

Tôi thường nói: “*Chúng ta sống trong đạo giải thoát mà chúng ta không được giải thoát, chúng ta sống trong đạo an vui mà chúng ta không được an vui!*”. “*Giải thoát*” là chúng ta không bị trói buộc bởi tập khí, phiền não, vọng tưởng. Trong cuộc sống thường ngày, bất cứ lĩnh vực nào đều có những chuẩn mực mà chúng ta phải tuân theo, chúng ta phải thiết lập cho mình những chuẩn mực, quy củ để chúng ta làm mọi việc như một thói quen, không gượng ép. Chúng ta muốn người khác làm theo ý mình thì chúng ta đã phan duyên, gượng ép. Hòa Thượng từng nói: “*Người khác làm hay không đó là việc của họ nhưng chúng ta phải làm!*”. Chúng ta có tập khí là chúng ta nhìn thấy người khác không làm thì chúng ta không làm, hoặc chúng ta làm nhưng chúng ta so đo, chênh mảng.

Hòa Thượng thường nói: “*Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên*”. Chúng ta thích nghe lời khen nên không ai muốn nói cho chúng ta biết tâm bệnh của chúng ta. Nếu có người khuyên chúng ta loại trừ tham cầu, vọng tưởng thì chúng ta thường cảm thấy khó chịu. Nhiều người dù đã được học nhưng họ vẫn làm theo những lời sai trái vì những lời đó giúp họ thỏa mãn dục vọng, tham cầu. Chúng ta cảm thấy khó chịu bởi những lời góp ý của mọi người thì chúng ta không thể “*quán thông*”, chúng ta không thể làm mọi việc một cách tự tại.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta muốn xây dựng quan niệm, sinh khởi được lòng tin thì chúng ta nhất định phải lý giải, nhận biết một cách tương đối đối với giáo huấn của Phật, của Cổ Thánh Tiên Hiền*”. Thí dụ, tôi nghe Hòa Thượng nhắc: “*Được tặng quà nhiều thì người ta sẽ thích!*”, nên tôi nỗ lực, dùng mảnh một cách đặc biệt để làm quà tặng cho mọi người. Thí dụ, chúng ta tích cực tặng rau, đậu sạch cho mọi người hay ngày mai, mọi người sẽ được đến nhà hát Trưng Vương, Đà Nẵng để tham gia lễ tri ân Cha Mẹ, vợ chồng. Chúng ta làm mọi việc một cách rất tự tại, chúng ta không phải đi kêu gọi tiền ủng hộ. Người thế gian không hiểu vì sao chúng ta chỉ tặng

quà cho người, thậm chí chúng ta chỉ tặng đồ tốt, đồ xấu thì chúng ta để mình dùng! Người thế gian chỉ tham cầu nên họ không biết được niềm vui của sự cho đi. Mọi người chỉ thích dùng những thứ tốt, chúng ta lại dùng những thứ không tốt, cho đi những thứ tốt, vậy thì ai sẽ là người hạnh phúc, tự tại hơn?

Người xưa kể câu chuyện về Tiên sĩ dê gầy, khi nhà vua ban tặng cho những người đồ Tiên sĩ mỗi người một con dê, mọi người tranh nhau chọn những con dê to, khoẻ, chỉ có một vị không tranh giành mà chọn cho mình con dê gầy, nhỏ nhất. Vị Tiên sĩ này đã làm ra tấm gương cho chúng ta, người đời sau gọi Ngài là Tiên sĩ dê gầy. Thầy Thái cũng đã kể câu chuyện về bữa ăn Thiên Đường và bữa ăn Địa ngục. Trong bữa ăn ở Địa ngục, mọi người dùng những đôi đũa dài để tranh nhau gấp thức ăn nên không ai có thể gấp được đồ ăn. Trong bữa ăn trên Thiên đường, mọi người đều dùng đũa của mình để gấp thức ăn cho người khác nên không khí của bữa ăn rất vui vẻ, ai cũng có thức ăn. Chúng ta nhường phần tốt cho người thì người sẽ để dành phần tốt cho chúng ta!

Có một câu chuyện khiến tôi rất cảm động, một lần khi tôi đi chợ, khi đó tôi mới tu nên tôi cũng muốn thể hiện mình là “*Bồ Tát*”, tôi nói với cô bán hàng là bán cho tôi mấy quả mướp đắng đã héo vàng. Cô bán hàng nhìn tôi một cách ngạc nhiên sau đó cô chọn cho tôi những quả mướp đắng đẹp và nói: “*Những trái này là để bán còn những trái màu vàng là để tặng!*”. Chúng ta tưởng mình là “*Bồ Tát*” nhưng người ta còn “*Bồ Tát*” hơn mình! Chúng ta chọn phần thiệt thòi nhưng người khác cũng không muốn để chúng ta thiệt thòi! Người thế gian thường chỉ thích là người được nhận quà không thích làm người tặng quà hay họ chỉ thích đi ăn cỗ, không muốn làm người dọn cỗ. Hòa Thượng từng nói: “***Chúng ta nhất định phải là người đi tặng cho, không làm người cầu xin!***”. Hòa Thượng cũng nói: “***Ngay cả đối với Phật Bồ Tát, chúng ta cũng không có ý niệm xin xỏ!***”. Ban đầu, tôi rất ngạc nhiên khi nghe câu nói này, sau này tôi đã hiểu ra, Phật Bồ Tát đã dạy chúng ta những điều cần làm, chúng ta nỗ lực làm theo lời các Ngài thì chúng ta sẽ có thành tựu. Người thế gian đa phần chỉ thích ý lại, nương nhờ!

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta muốn có nhận thức, lý giải một cách tương đối đối với Kinh điển thì chúng ta nhất định phải có sự học tập, nghe Kinh, nghe pháp. Kinh không thể không nghe, không thể không đọc!***”. Chúng ta phải hiểu rõ như thế nào là “*nghe Kinh*”. Thí dụ, chúng ta là sinh viên, là nghiên cứu sinh thì những giáo trình của trường đại học chúng ta không thể không đọc đây chính là chúng ta “*nghe Kinh*”. Một học trò ở Đức nói với tôi, mỗi lần chuẩn bị thi cô phải đọc hơn 1000 trang tài liệu bằng tiếng Đức, cô muốn lấy bằng Tiên sĩ giáo dục nên cô phải học trong 10 năm. Tôi động viên cô: “*Con cố gắng vì chúng sanh!*”. Dù việc học của cô rất bận, cô phải dành nhiều thời gian chăm sóc gia đình nhưng cô vẫn tích cực tham gia các lớp học văn hoá truyền thống. Trong công việc hàng ngày, nếu chúng ta có nhiệm vụ là

chăm sóc vườn rau thì chúng ta nắm chắc cách chăm sóc vườn rau cũng chính là chúng ta “*nghe Kinh*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!